

De baard van Aäron

(Psalm 133)

1.	Inleiding	2
2.	Hammaälôth	2
3.	Ziekte en genezing van Hizkia	5
	Schaduw op de zonnewijzer	6
	Verdeling Psalmen	11
	Opbouw Psalmen	12
	Het getal 10	14
	Wedergeboorte	15
	Broeders	16
4.	Zalving met olie	17
	Olijfolie	18
	Koning, Hogepriester en Profeet	19
	De baard	22
5.	Het Nieuwe Verbond	24
	Klederen afsnijden	26
	De berg Hermon	27
	Bedekken	29
	Sion	31
6.	Conclusie	31

1. Inleiding

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

Psalm 133 : Een lied Hammaälôth, van David *

- 1 Ziet, hoe goed en liefelijk is het, dat broeders ook samenwonen!
- 2 Het is, gelijk de kostelijke olie op het hoofd, nederdalende op den baard, den baard van Aäron, die nederdaalt tot op den zoom zijner klederen.
- 3 Het is gelijk de dauw van Hermon, *en* die nederdaalt op de bergen van Sion, want de HEERE gebiedt aldaar den zegen, *en* het leven tot in der eeuwigheid.

Er wordt ons hier een wat merkwaardig plaatje getoond. Aäron, de bekende hogepriester, wordt gezalfd met olie. Die olie wordt op zijn hoofd uitgegoten, loopt langs zijn gezicht, langs zijn baard en over zijn kled en druipt dan op de grond. Het is een beetje een raar plaatje, maar het zal duidelijk zijn dat in dit beeld van de zalving een uitgebreidere geestelijke waarheid wordt voorgesteld. Daarover gaat deze Bijbelstudie. Het gaat in dit gedeelte over de zalving van Aäron tot hogepriester. In de Bijbel zien we dat die zalving nogal wat olie vereist en hoe meer hoe liever zo blijkt uit deze Psalm. Olijfolie werd altijd gebruikt voor de inwijding - zalving - van in ieder geval de koning, van priesters en soms ook van profeten. In de Bijbel is een gezalfde dus óf een koning óf een priester óf in sommige gevallen een profeet.

2. Hammaälôth

Deze Psalm maakt deel uit van een hele reeks van Psalmen. Dat blijkt namelijk uit de aanhef. Er staat boven: "Een lied Hammaälôth". Dat de vertalers deze uitdrukking niet vertaald hebben, bewijst dat de betekenis ervan omstreden is. Als de vertalers (in dit geval de Statenvertalers) het helemaal niet weten, dan vertalen ze het domweg niet. Dat is ook inderdaad de beste manier. "Hammaälôth" komt uit het Hebreeuws. Het staat niet alleen als opschrift boven

deze Psalm, maar ook boven achtereenvolgens vijftien Psalmen. Te beginnen bij Psalm 120 en eindigend bij Psalm 134. Dit is dus de één na laatste van een groep van Psalmen, die allemaal beginnen met: "een lied Hammaälôth". De vertaling van Hammaälôth is toch echt niet zo moeilijk. Het helpt ons alleen niet direct zoveel verder. De meest letterlijke vertaling is: "een lied van de graden". De vertalers weten daarmee ook niet veel aan te vangen, daarom vertalen ze het niet. Er zijn daarvoor en daarna natuurlijk wel heel wat verklaringen bedacht voor het opschrift van deze titel. Zeker een stuk of acht. Die zijn echter allemaal zelf bedacht en daar heb je zo weinig aan. Als we de gebruikelijke commentaren nazien dan is de meest gebruikelijke verklaring voor het opschrift dat deze Psalmen gezongen zouden worden bij het bestijgen van de trappen naar de tempel. Dat zouden namelijk vijftien treden zijn geweest. Het is natuurlijk leuk bedacht, want een groot deel van de Psalmen - onder andere deze - staat in verband met het betreden van Jeruzalem of het ingaan in het Koninkrijk. Het komen tot de tempel waarbij men trappen op moet, ligt voor de hand, want de tempel staat boven op een berg. En daarom verklaart men dat het daar wel mee te maken zal hebben. Het woord dat hier namelijk gebruikt wordt, "Maalah" (= enkelvoud, "ha" = "de", "maälôth" = meervoud), betekent "graad". Zo komt het in de Bijbel voor en is het vertaald in de Statenvertaling. Het is afgeleid van "alah" = opklimmen, opstijgen, verhogen, opgaan, omhoog gaan. Het heeft dus inderdaad iets te maken met "omhoog" gaan. Vandaar dat men het in verband brengt met de vijftien treden die men zou moeten beklimmen naar de tempel. Wij weten echter niet hoeveel treden er eigenlijk waren om die tempel te beklimmen. Als men zegt: vijftien, dan heeft men dat ongetwijfeld afgeleid uit het feit dat er vijftien van zulke Psalmen zijn. Een echt goede verklaring is het dus niet. Het is een erbij bedacht verhaal **zie zijlijn 1** en dat terwijl de betekenis in de Bijbel toch niet zo moeilijk terug te vinden is.

Het blijkt namelijk dat dit woord "maalah" - vertaalt met "graad" en meestal met de betekenis van verhoging en opstijgen - elf keer voorkomt buiten de Psalmen. Behalve hier in de Psalmen komt het nog elf keer voor en altijd in dezelfde betekenis en in hetzelfde verband. Zes keer in 2 Koningen 20 : 8-11 en vijf keer in Jesaja 38 : 8 en het gaat om precies hetzelfde. De graden die daar genoemd worden, noemen wij inderdaad graden, zelfs graden van een

Het is hetzelfde als het verhaal van de Psalmen waarin steeds die uitdrukking "sela" voorkomt. Men weet niet wat het betekent, bedenkt vervolgens een verklaring en zegt dan dat het iets te maken heeft met muziek. Daarna is het bedoeling dat er niet meer naar gevraagd wordt want men kent de muziek van de Psalmen toch niet. Als er dus zo'n muzikale aanwijzing bij staat, zou het niet verder interessant moeten zijn. Helaas schijnt iedereen zo'n "muziekverklaring" te geloven, hoewel het niet zo is. Men heeft iets bedacht omdat men niet wist wat het was en het in de Schrift niet kon vinden. Dat is natuurlijk gevaarlijk. Een verklaring van de Schrift moet uit de Schrift komen. Als je het niet weet en als je het in de Schrift niet kunt vinden, dan moet je gewoon zeggen dat je het niet kunt vinden.

cirkel. Het zijn namelijk de graden op de zonnewijzer. Het gaat om de tien graden op de zonnewijzer van Hizkia. Dat is dus de enige andere keer dat dit woord in de Bijbel gebruikt wordt en de vertaling is dus niet onduidelijk: "graden". Daarom staat boven al die vijftien Psalmen de uitdrukking: "Een lied van de graden". Of: "in verband met de graden". Let op! Er staat niet "maälôth" (graden), maar "hamaälôth" (de graden). Er staat een bepaald lidwoord voor. Men zou dus moeten vragen: Welke graden zijn hier bedoeld? De enige graden die wij in de Bijbel kunnen vinden, zijn die uit 2 Koningen 20 en Jesaja 38. Dit houdt in dat deze verzen op één of andere wijze verband houden met de vijftien Psalmen en de geschiedenissen die daar vermeld staan. Dit kan niet missen. Daar is het probleem nog niet mee opgelost. Het is echter de enige aanwijzing die er is en daarmee de moeite van het nader bekijken waard.

3. Ziekte en genezing van Hizkia

2 Koningen 20 : 1-11

- 1 In die dagen werd Hizkia krank tot stervens toe; en de profeet Jesaja, de zoon van Amoz, kwam tot hem, en zeide tot hem: zo zegt de HEERE, geeft bevel aan uw huis, want gij zult sterven, en niet leven
- 2 Toen keerde hij zijn aangezicht om naar den wand, en hij bad tot den HEERE, zeggende:
- 3 Och, HEERE, gedenk toch, dat ik voor Uw aangezicht in waarheid en met een volkomen hart gewandeld, en wat goed in Uw ogen is, gedaan heb. En Hizkia weende gans zeer:
- 4 Het gebeurde nu, als Jesaja uit het middelvoorhof *nog* niet gegaan was, dat het woord des HEEREN tot hem geschiedde, zeggende:
- 5 Keer weder en zeg tot Hizkia, den voorganger Mijns volks: zo zegt de HEERE, de God van uw vader David: Ik heb uw gebed gehoord, Ik heb uw tranen gezien; zie, Ik zal u gezond maken; aan den derden dag zult gij opgaan in het huis des HEEREN;

Eerst wordt hem gezegd dat hij zou sterven en daarna dat hij op de derde dag zou leven, zelfs gezond zou worden en zou opgaan in het huis des HEEREN, de tempel.

- 6 En Ik zal vijftien jaren tot uw dagen toedoen, en zal u uit de hand des konings van Assyrië verlossen, mitsgaders deze stad (*Jeruzalem, red.*); en Ik zal deze stad beschermen om Mijnentwil, en om Mijns knechts Davids wil.
- 7 Daarna zeide Jesaja: neemt een klomp vijgen; en zij namen ze, en legden ze op de zweer, en hij werd genezen.
- 8 Hizkia nu had gezegd tot Jesaja: welk is het teken, dat de HEERE mij gezond maken zal, en dat ik op den derden dag in des HEEREN huis zal opgaan?
- 9 En Jesaja zeide: dit zal u een teken van den HEERE zijn, dat de HEERE het woord, dat Hij gesproken heeft, doen zal: Zal de schaduw tien graden voorwaarts gaan, of tien graden achterwaarts keren?
- 10 Toen zeide Hizkia: het is der schaduw licht, tien graden nederwaarts te gaan; neen, maar dat de schaduw tien graden achterwaarts kere.

Schaduw op de zonnwijzer

Hizkia mocht dus kiezen of de schaduw op de zonnwijzer tien graden vooruit of tien graden achteruit zou gaan. Hizkia koos ervoor die schaduw tien graden achterwaarts te laten gaan. Hij verdiende er 40 minuten mee, zo blijkt ook uit computerberekening. De voortgang van tien graden op de zonnwijzer, neemt 40 minuten in beslag. Het teruggaan van de schaduw - en daarmee de zon - betekende dat de tijd werd teruggedraaid en dat de dag minstens 40 minuten langer duurde. Minstens, want bij nader inzien weten wij niet hoelang de schaduw er over deed om 40 minuten terug te gaan. Het komt er op neer dat de klok achteruit liep. De klok van de wereld terug laten lopen is voor een mens niet mogelijk.

- 11 En Jesaja, de profeet, riep den HEERE aan; en Hij deed de schaduw tien graden achterwaarts keren in de graden, dewelke zij nederwaarts gegaan was, in de graden van Achaz' *zonnewijzer*.

Het is een beetje moeilijk, maar de gedachte is dat die schaduw gewoon 40 minuten, danwel tien graden vooruitgegaan was en dat hij diezelfde tien graden alsnog terugging. Gedurende een gedeelte van de dag, 's morgens, gaat de schaduw van de opkomende zon in werkelijkheid niet een trap op, maar naar beneden. De schaduw gaat terug. Nadat het middagpunt is gepasseerd, gaat de schaduw van de weer afnemende zon de traptreden op. Hoewel het hier genoemde woord "graden" letterlijk "verheffing" betekent, blijkt dat in de praktijk het eerste gedeelte van de dag helemaal geen verheffing is. Tijdens de andere helft van de dag is er pas sprake van "verheffing". Dit heel ingewikkelde verhaal maakt dus duidelijk dat de schaduw al tien graden nederwaarts was gegaan (de normale manier) en zou nu alsnog terug moeten gaan; achterwaarts moeten keren. De tijd werd teruggedraaid, waarmee er, buiten de normale gang van zaken om, wat extra tijd beschikbaar kwam. God zelf was er verantwoordelijk voor dat men op die dag overal in de wereld alle klokken gelijk heeft moeten zetten. Er klopte iets niet!

Het terugdraaien van de tijd zodat er tijd overblijft, houdt verband met het leven van Hizkia van wie gezegd wordt dat hij nog vijftien jaar zou leven. De tijd van zijn sterven was gekomen en toch kreeg hij nog vijftien jaar extra tijd. Dat komt tot uitdrukking in de teruggaande schaduw op de zonnewijzer **zie zijlijn 2** want dat is ook extra tijd. Hizkia had nog vijftien jaar over. Tien graden voor vijftien jaren.

Jesaja 38 : 1-8

- 1 In die dagen werd Hizkia krank tot stervens toe; en de profeet Jesaja, de zoon van Amoz, kwam tot hem, en zeide tot hem: alzo zegt de HEERE: Geef bevel aan uw huis; want gij zult sterven, en niet leven.

Wanneer wij denken aan een zonnewijzer, dan denken wij meestal aan een in de tuin geplaatste stalen cirkelboog met een wijzer erin. Daar schijnt de zon op en de schaduw van die wijzer valt dan ergens in die boog. Op oude kerktorens zie je zo'n zonnewijzer ook nog wel eens. Vroeger bouwden men zonnewijzers anders. Dat waren heel hoge, grote bouwwerken (een boog van 180°) van steen, waarbij de graden op de zonnewijzer inderdaad traptreden waren, zo groot dat men er tegenop kon lopen. In het midden was er eveneens van steen een constructie gebouwd met bovenop een soort wijzer, die dan schaduw moest werpen op de traptreden.

- 2 Toen keerde Hizkia zijn aangezicht om naar den wand, en hij bad tot den HEERE.
- 3 En hij zeide: och HEERE, gedenk toch, dat ik voor Uw aangezicht in waarheid en met een volkomen hart gewandeld, en wat goed in Uw ogen is, gedaan heb. En Hizkia weende gans zeer.
- 4 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot Jesaja, zeggende:
- 5 Ga henen, en zegt tot Hizkia: zo zegt de HEERE, de God van uw vader David: Ik heb uw gebed gehoord, Ik heb uw tranen gezien; Zie, Ik zal vijftien jaren tot uw dagen toedoen.
- 6 En Ik zal u uit de hand des konings van Assyrië verlossen, mitsgaders deze stad; en Ik zal deze stad beschermen.
- 7 En dit zal u een teken zijn van den HEERE, dat de HEERE het woord dat Hij gesproken heeft, doen zal:
- 8 Zie, Ik zal de schaduw der graden, die met de zon in de graden van Achaz' *zonnewijzer* nederwaarts gegaan is, tien graden achterwaarts doen keren. Dies is de zon tien graden teruggekeerd, in de graden, die zij nederwaarts gegaan was.

Dit gedeelte in Jesaja 38 is hetzelfde als in 2 Koningen 20. In deze verzen komt het danklied van Hizkia er achteraan. Hizkia kwam uit een muzikale familie. Hij stamde af van David en die dichtte ook liederen met snarenspeel. Dat is ook waar Hizkia naar verwijst want er komt dan een danklied van Hizkia en daarin zegt hij in vers 18 en 19:

Jesaja 38 : 18, 19

- 18 Want het graf (*sheool, dodenrijk, red.*) zal U niet loven, de dood zal U *niet* prijzen; die in den kuil nederdalen, zullen op Uw waarheid niet hopen.
- 19 De levende, de levende, die zal U loven, gelijk ik heden *doe*; de vader zal den kinderen Uw waarheid bekend maken.

Dat houdt uiteraard verband met wat tegen Hizkia is gezegd. Eerst zou hij sterven. Daarna - op de derde dag - zou hij genezen en leven. Daarom schrijft Hizkia dit lied en zegt: de doden zullen U niet loven, maar de levenden! Waarmee hij hier aankondigt dat hij de jaren die hem nu resten (vijftien jaren) zou gebruiken om God te loven. Hizkia zegt in vers 20:

Jesaja 38 : 20

20 De HEERE was *gereed* om mij te verlossen, daarom zullen wij op mijn snarenspel spelen; al de dagen onzes levens in het Huis des HEEREN.

Vanaf de derde dag zou hij het Huis des HEEREN ingaan en letterlijk zegt Hizkia dat hij vijftien jaar lang de Heer zou loven in de Tempel! De moeilijkheid zit hem hier in de vertaling van "daarom zullen wij op mijn snarenspel spelen". Zo staat het er niet precies. Er staat: "daarom zullen wij mijn liederen zingen bij het snarenspel". De moeilijkheid is dat de vertaling met "liederen" door de Statenvertalers opgevat wordt als "muziek in het algemeen". Het voert te ver om erop in te gaan, maar er zijn Schriftplaatsen waar datzelfde woord vertaald wordt met "lied". Bijvoorbeeld in Job. Dit betekent dat het niet altijd instrumentale muziek is, zoals dikwijls in de eenvoudige woordenboekjes staat. Het is soms inderdaad alles wat daarmee samenhangt en daarmee ook de liederen. Soms wordt het woord zelfs gebruikt voor de woorden die de inhoud van het lied vormen. Zo vat ik het hier dus op en ook andere vertalers doen dit. In ieder geval de bekende King James vertaling, die zegt: "daarom zullen zij mijn liederen zingen (hier vertaald - of wegvertaald - met alleen maar "mijn snarenspel") bij het snarenspel; al de dagen onzes levens in het huis des HEEREN." De vraag is nu: welke liederen zijn dat dan? Dat moeten die vijftien Psalmen zijn, omdat dat overeenkomt met die extra vijftien jaren die hij erbij zou krijgen. Hizkia wist dat het er vijftien zouden zijn. Als hij zegt "mijn liederen" wist hij dus dat hij op grond van het aantal jaren vijftien liederen zou kunnen nemen. Blijkbaar heeft hij dat gedaan. Deze vijftien Psalmen "Hammaälôth" in Psalm 120 t/m 134 staan daarom terecht bekend als de "liederen van Hizkia".

Verdeling Psalmen

Vijf van die vijftien Psalmen worden toegeschreven aan een ander dan Hizkia. Vier aan David, één aan Salomo en tien aan niemand in het bijzonder. De verdeling is daarmee $10 + 5$ of $10 + 4 + 1$ (5 wordt altijd onderverdeeld in $4 + 1$). Eén van Salomo, vier van David en de andere tien zullen dan wel de "mijn liederen" van Hizkia zijn. Dan komt het helemaal uit, want de tien komen dan inderdaad overeen met de tien graden en de vijftien komen overeen met de vijftien jaren. In dit dubbele kenmerk worden ze dus beide teruggevonden. Er komt nog wel wat bij. Als Hizkia namelijk zegt: "We zullen mijn liederen zingen bij snarenspeel", dan betekent dan dat hij die liederen nauwkeurig heeft verzameld. Tien heeft hij er zelf geschreven en die anderen erbij verzameld. Hij heeft ze uitdrukkelijk zelf geteld en gegroepeerd. Ook dat is terug te vinden, want het is niet zomaar een reeks van vijftien. Er zit inderdaad een heel duidelijke opbouw in. Naast de onderverdeling in $10 + 5$, zijn de vijftien ook onder te verdelen in vijf groepen van drie Psalmen:

Groep 1 : 120, 121 en 122

Groep 2 : 123, 124 en 125

Groep 3 : 126, 127 en 128

Groep 4 : 129, 130 en 131

Groep 5 : 132, 133 en 134

De voor deze groep liggende Psalm 119 is duidelijk een afsluiting. Een hele lange Psalm met één onderwerp en daarna begint er wat nieuws bij Psalm 120. Het is de eerste uit de reeks die is onderverdeeld in 5×3 psalmen. Van elke groep van drie Psalmen vinden we dat er één is geschreven door David of Salomo en bij de andere twee staat er niet bij wie ze schreef. Dat was dan vermoedelijk Hizkia of iemand die ze in zijn opdracht schreef.

Groep 1 : Hizkia: 121 en 123, David: 122

Groep 2 : Hizkia: 123 en 125, David: 124

In de derde - middelste - groep en ook de middelste van al deze vijftien Psalmen, is Psalm 127 van Salomo. 126 en 128 zijn weer van Hizkia.

Groep 4 : Hizkia: 129, 130; David: 131

Groep 5 : Hizkia: 132, 134; David: 133

Van de vijf groepen zijn de eerste twee en de laatste twee groepen met een Psalm van David. In de middelste groep is er één Psalm van Salomo. Dit is een heel mooie, volmaakte structuur waarin duidelijk de rubricering te zien is.

Opbouw Psalmen

Elk van die vijf groepen van drie Psalmen kent dezelfde opbouw. De eerste Psalm van een groep van drie spreekt altijd over benauwdheid of verdrukking: "uit diepte van ellende" of "uit mijn benauwdheid". Het spreekt over nood. De tweede Psalm van een groep van drie spreekt altijd over de uitkomst die geboden wordt door de Heer (Jehova). De derde Psalm van een groep van drie spreekt altijd over de zegeningen en de vrede van Jeruzalem, danwel van Sion, want dat is eigenlijk hetzelfde.

Psalm 120, 123, 126, 129 en 132: verdrukking
121, 124, 127, 130 en 133: hulp van de HEERE
122, 125, 128, 131 en 134: over vrede

Als voorbeeld: Psalm 120 begint met: "Ik heb tot de HEERE geroepen in mijn benauwdheid" en het eindigt met het noemen van de oorlog. Psalm 121 begint met: "Ik hef mijn ogen op naar de bergen, vanwaar mijn hulp komen zal. Mijn hulp is van de HEERE." Dus Jehova is Hulp! Dat is het geval bij elke tweede Psalm uit deze reeks. Jehova brengt uitkomst! Psalm 122 spreekt over de heerlijkheid van Jeruzalem. Het staat er zelfs boven. Dat herhaalt zich zo. Steeds een groep van drie met deze opbouw: benauwdheid, hulp van Jehova, vrede en zegeningen in

Jeruzalem. Dat is de aard van deze "Psalmen der graden" oftewel "Liederen Hammaälöth" of "Liederen op de graden".

De liederen worden in verband gebracht met Hizkia die sterven zou, maar die op de derde dag genezen werd. In de eerste plaats loopt dat parallel met de dood en opstanding van de Here Jezus van Wie Hizkia een type is. Hij zou sterven, maar op de derde dag werd Hij opgewekt. In de tweede plaats wordt het van toepassing gebracht op Israël, waarvan Hizkia de koning was. De koning is nu eenmaal de personificatie van een heel volk. Dat volk zou ook sterven en op de derde dag weer levend gemaakt worden. Hoséa 6 : 1-3 zegt daarover:

- 1 Komt en laat ons wederkeren tot den HEERE, want Hij heeft verscheurd, en Hij zal ons genezen; Hij heeft geslagen, en Hij zal ons verbinden.
- 2 Hij zal ons na twee dagen levend maken; op den derden dag zal Hij ons doen verrijzen, en wij zullen voor Zijn aangezicht leven.
- 3 Dan zullen wij kennen, wij zullen vervolgen, om den HEERE te kennen; Zijn uitgang is bereid als de dageraad; en Hij zal tot ons komen als een regen, als de spade regen *en* vroege regen des lands.

In de derde plaats kan het natuurlijk van toepassing gebracht worden op alle gelovigen die hun oude leven zullen verliezen. Zij zijn inderdaad krank tot stervens toe. Het is de situatie van de natuurlijke mens (zo wordt hij of zij geboren), maar diezelfde mens zal op de derde dag, namelijk met Christus, wedergeboren worden en zo het nieuwe leven ontvangen. Wel op één voorwaarde: op grond van geloof. Deze geschiedenis is een teken ter garantie dat nieuw leven mogelijk is voor de mens. Het staat er als onderpand, als basis waarvoor en waarop die verlossing op de derde dag tot stand zou komen.

Het getal 10

Dat teken werd uitgebeeld door de tien graden. Waar staat "10" voor? Voor GELOOF! Dat betekent het altijd in de Bijbel. Het is moeilijk uit te leggen. Dat is altijd de moeilijkheid met getallen. Het is wel op te zoeken in de Bijbel om te kijken of het klopt. Tien is het getal dat in de Bijbel altijd in verband staat met het spreken van God. Dat is al in Genesis 1 zo, waar God tien maal spreekt. Er staat tien keer "En God zeide...". Dit wordt later herhaald bij de komst van de Wet, in de zogenaamde tien geboden oftewel de tien woorden. Als God spreekt, wordt het gemerkt met een 10, want het is de bedoeling dat de mens die woorden gelooft. De verantwoordelijkheid van de mens is dat hij die Woorden Gods ter harte neemt. Daar staat die 10 voor. God heeft gesproken en de verantwoordelijkheid rust sindsdien bij de mens. Vandaar dat in sommige verklaringen staat dat de 10 de uitbeelding is van de verantwoordelijkheid van de mens. Dat is ook zo natuurlijk, maar het gaat om GELOOF IN WAT GOD GESPROKEN HEEFT. Dát doen is dé verantwoordelijkheid van de mens. Vandaar dat het kwadraat van 10 staat voor het ingaan in het Koninkrijk en 100 staat voor zalig worden! "Zalig worden" is "het Koninkrijk binnengaan".

Wij kennen de tabernakel. We zien daar de poort. Dat is de doorgang in de voorhof (in de omheining). Die poort is vijf ellen hoog en 20 ellen breed, zodat de oppervlakte bestaat uit 100 vierkante el. De ingang in het Heilige (= de deur) is tien el breed en vervolgens tien el hoog, dus tien kwadraat. Tien bij tien is 100 en dan gaat men in! Hetzelfde geldt natuurlijk voor het Heilige der Heiligen (het binnenste Heiligdom) achter het voorhangsel, want dat voorhangsel is de derde doorgang en heeft dezelfde maat: 10 x 10. Dus je hebt 5 bij 20 en 10 bij 10 en 10 bij 10. Onder alle omstandigheden blijft het 100. Men moet door de 100 om binnen te gaan. Een 100 is in het Hebreeuws een "Qof" (kof). Het is een oog van een naald. Men moet door een oog van een naald om het Koninkrijk binnen te gaan. Het is heel moeilijk om een mens daar doorheen te krijgen. Een kameel trouwens ook, maar het zal duidelijk zijn dat een kameel een uitbeelding is van de mens. De kameel wordt ook wel het "schip van de woestijn" genoemd. Het schip is een uitbeelding van de mens in deze wereld en de kameel is dat

ook. Het oog van een naald is "Qof". Het cijfer "Qof" is onze letter Q en die letter is inderdaad net een oog van een naald. Kijk maar eens naar de hoofdletter of kleine letter q. Daarin is een naald te zien met een oog eraan.

Wedergeboorte

De 10 spreekt over geloof. Het teken, de voorwaarde, de basis voor de verlossing van Hizkia, het was allemaal de 10. Het waren tien graden. Het waren tien "verheffingen", want door geloof wordt men verheven. Merkwaardig is dat het gaat om tien graden achterwaarts; men moet namelijk terug. Iemand die tot geloof of anders gezegd tot bekering komt, keert zich tot de HEERE. Zo iemand keert inderdaad terug naar zijn oorsprong. Het is een terugkeren naar het Oosten. "Oorsprong" = "Kedem" en "Kedem" = "Oosten". Oorsprong en Oosten zijn in het Hebreeuws hetzelfde. Achterwaarts gaan, is teruggaan, is gaan naar het Oosten, is terugkeren naar de HEERE, is zich bekeren tot de HEERE. Het resultaat is ánder leven (extra leven), mogelijk gemaakt door wedergeboorte. Het is leven dat men van nature niet heeft, maar dat men krijgt op grond van geloof. Elk in het "vles" geboren mens moet terugkeren tot de HEERE. Men zegt dat het niet kan, maar het kan wel. Als het gebeurt, dan is dat het werk van de HEERE en niet ons eigen werk. Net zoals met de zon die terugging, is dat het geval met de mens die zich bekeert tot de HEERE en dan ander leven krijgt. Het één is de uitbeelding van het andere.

Psalm 133 ("een lied op de graden"), heeft dus alles te maken met wedergeboorte, met geloof, met bekering tot de HEERE en met het ontvangen van nieuw leven. In dat kader moeten die Psalmen gezien worden en het zal duidelijk zijn dat de indeling van die Psalmen in groepen van drie, verband houdt met dé drie dagen. Ze houden eveneens verband met de drie dagen van Hizkia. Hij zou op de derde dag genezen worden. Op de eerste van die drie dagen kwam Jesaja bij hem. Toen zou hij sterven. Toen was hij in zijn dodelijke benauwdheid. De Heer (Jehova) gaf uitkomst aan Hizkia en aan Zijn Zoon en in Hem aan de natuurlijke mens. Het resultaat is het ontvangen van leven op de derde dag. Daar wijst de structuur van deze Psalm

op en in de reeksen van "3" wordt dat ook nog eens duidelijk gemaakt.

1. Verdrukking
2. Jehova brengt uitkomst
3. Men bevindt zich in Jeruzalem en men is het Koninkrijk binnengegaan:
in Sion of de Nieuwe Schepping, of waar het ook maar de uitbeelding van is.

Broeders

Dat Psalm 133 verband houdt met het principe van wedergeboorte, sluit aan bij het feit dat deze Psalm van David is. Wedergeboorte heeft alles te maken met David en in ieder geval met de Zoon van David als de Erfgenaam van de Troon van David (= de Messias). Dan staat er: "Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het, dat broeders ook samenwonen". Het is de bedoeling dat broeders niet alleen maar broeders zijn, maar ook samenwonen. In de Bijbel staat vaak dat broeders niet samenwonen, maar gewoonlijk elkaar het leven zuur maken, tot de dood erop volgt. De bedoeling is dat broeders inderdaad broeders blijven en samenwonen. Geredeneerd vanuit het Nieuw Verbond wordt men broeder door geboorte, of beter gezegd wedergeboorte! Van nature zijn wij geen "broeder". Wij moeten daarvoor opnieuw geboren worden. Tegen de achtergrond van het verhaal van Hizkia is het dus te begrijpen dat broeders ook samenwonen. Hier wordt gesproken over hen die wedergeboren zijn of er wordt gesproken over hen die leven onder het Nieuw Verbond. Die leven ná de "derde dag". Zij die deel hebben gekregen aan de verlossing. Dat zijn broeders die zouden moeten samenwonen en dat wordt vervolgens vergeleken met "de kostelijke olie op het hoofd, op de baard en op het kleed van Aäron" en het wordt vergeleken met "de dauw van Hermon".

4. Zalving met olie

In Psalm 133 worden drie vergelijkingen gemaakt:

- broeders wonen samen
- de zalving
- de dauw van de Hermon.

Eigenlijk is dat allemaal hetzelfde, want zoals Aäron gezalfd werd met olie, zo wordt de Hermon gezalfd met dauw. De olie is eerst op het hoofd van Aäron en druipt daarvandaan naar beneden. Zalving is niet alleen maar een gebeurtenis op een van tevoren bepaald tijdstip. Het is een proces dat bij het hoofd begint en doorzet (het neemt nogal wat tijd) tot helemaal op de grond, tot aan de zomen. Het gaat hier over olijfolie en dat is nauwelijks vloeibaar. Soms heeft men het over zalf en soms over olie. Dat hangt alleen maar van de temperatuur af. Bij warmte is het olie (vloeibaar). Bij kou is het zalf dat je moet uitsmeren. Het moet dus een beetje warme dag zijn om iemand te zalven.

Psalm 133 : 2

- 2 het is, gelijk de kostelijke olie op het hoofd, nederdalende op den baard, den baard van Aäron, die nederdaalt tot op den zoom zijner klederen.

Dat "die nederdaalt tot op den zoom zijner klederen" is niet alleen van toepassing op de baard van Aäron. De olie wordt alleen bovenop uitgegoten en verspreidt zich langzamerhand over heel Aäron. Dit proces wordt vergeleken met het samenwonen van broeders. Het gaat over de eenwording van broeders, het naar elkaar toe groeien en allemaal met dezelfde olie overgoten worden. Ze worden allemaal één met elkaar vanwege de werking van die zalfolie.

Olijfolie

Olijfolie is een beeld van het leven van Christus. Olie is een beeld van eeuwig leven. De olijfboom is dat ook. Die heeft de reputatie nooit te sterven. Hij kan wel sterven maar dan alleen door aantasting van buitenaf (parasieten, omhakken). Door veroudering sterft hij nooit. Vandaar dat men in het Midden-Oosten en op de Olijfberg in Gethsémané nog bomen aantreft die er al stonden in de dagen van de Here Jezus. Die bomen zijn dus zo'n 2000 jaar oud, maar als ze netjes worden verzorgd en als de ziekten eruit gehouden worden, sterven ze niet. Volgens natuurkundigen kan dit allemaal niet. Zij verklaren dit door te stellen dat een olijfboom een zeer sterk regeneratief vermogen heeft. Wat er aan de boom afsterft, wordt gewoon vervangen.

Olijfolie staat voor eeuwig leven. Olie wordt bijvoorbeeld gebruikt om dingen te impregneren, te beschermen, te veredelen en te vereeuwigen. Olie wordt ook gebruikt om wonden te dichten (zalf), om open plekken in het lichaam te zalven. Kortom om de wond te beschermen tegen infectie. Het heeft te maken met genezing, dus met het bewaren van het leven. Olie wordt ook in het eten gebruikt. Vooral in de Oosterse landen, want dierlijk vet is over het algemeen niet toegestaan. Het zit dus in het voedsel en voedsel is nu eenmaal leven. Olijfolie wordt gebruikt in lampen. De lamp geeft licht en warmte. Licht en warmte zijn ook leven. Typologisch is de zalving door olie een uitbeelding van opstanding uit de dood en van het ontvangen van nieuw leven. In Jesaja wordt gesproken over de zalving van de Heer Jezus Zelf. In Mattheüs 26 : 12 staat:

12 Want als zij deze zalf op Mijn Lichaam gegoten heeft, zo heeft zij het gedaan tot Mijn begrafenis.

Dat is de zalving van de voeten van de Here Jezus en bij dezelfde gelegenheid werd ook Zijn Hoofd gezalfd. Er staat dat het gedaan werd in verband met de begrafenis. Zalving gebeurt

ter balseming van het lichaam, opdat het in stand gehouden zou worden. Men leert ons dat de Egyptenaren de lichamen balsemden, omdat ze dachten dat zolang het lichaam bleef bestaan de ziel zou blijven bestaan in het dodenrijk. Dat is een misverstand, omdat men niet ver genoeg teruggaat in de historie. De zalving is een uitbeelding van opstanding. Men geeft het lichaam dat het leven is kwijtgeraakt opnieuw leven. Want olie is een beeld van leven en daarom wordt er gezalfd. Dat is ook wat er bij de Here Jezus is gebeurd. De Here Jezus zegt: "Dat zalven gebeurt vooruitgrijpend op Mijn begrafenis." Bij de begrafenis wordt er gezalfd, omdat het een beeld is van opstanding! In Lukas 4 : 18 lezen we wat de Heer voorleest uit Jesaja 61 : 1.

Lukas 4 : 18

18 De Geest des HEEREN is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd.

Via vertalingen wordt zo'n vers verbasterd in: "Geest des HEEREN is op Mij, omdat Hij Mij gezalfd heeft". Er staat eigenlijk: "Hij heeft Mij gezalfd met Geest". Men zalft iemand met zalfolie en dus is de zalfolie een type van de Geest. Letterlijk staat er in Jesaja 61 : 1

1 De Geest des HEEREN is op Mij, omdat de HEERE Mij gezalfd heeft.

Dit is geen zalving met olie, maar met Geest. Olie is een beeld van de Geest. **zie zijlijn 3** Olie is een beeld van nieuw leven. Als de Koning gezalfd wordt, is Hij Degene Die uit de dood is opgestaan en de Geest des HEEREN heeft ontvangen.

Koning, Hogepriester en Profeet

Hetzelfde verhaal geldt voor de priester. De echte laatste Priester naar de ordening van Melchizédek is Christus Zelf, omdat Hij - op de derde dag - uit de dood is opgestaan. Hij heeft uit Zijn verdrukking tot de HEERE geroepen. Jehova werd daarna Zijn Hulp en op de derde dag ging Hij het Huis des HEEREN binnen. Letterlijk, want Hij ging het binnenste Heiligdom in.

Zijlijn

3

Bepaalde bestanddelen zijn vluchtig; ze vervliegen. Als gevolg daarvan is de olie te ruiken en dat betekent dat het om geestelijke dingen gaat. Het is dan niet te zien, maar wel te ruiken. Het zet zich om naar gas en gas vervliegt. Gas is nu eenmaal geest.

Hij ging de Hemel zelf in. Om dat laatste gaat het! Met zijn zalving is Aäron als hogepriester een type van de laatste Hogepriester, Christus Zelf. Een profeet die gezalfd wordt, is ook een type van de laatste Echte Profeet, Christus. Hebreeën 1 begint met:

- 1 Dat God voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaderen gesproken hebbende in de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken in de Zoon. Welke Hij gesteld heeft tot Erfgenaam...

Zowel de Zoon als de Erfgenaam is Degene Die uit de dood is opgestaan. De Zoon is de Opgewekte. Zo is het ook met de Erfgenaam. Dat is Degene Die leeft na de dood. Door Hem heeft God in laatste instantie tot ons gesproken. Het is de opgewekte Christus Die inmiddels is gezeten aan de rechterhand Gods.

Het is in alle drie gevallen hetzelfde verhaal. Een aangestelde en met olie gezalfde is Koning, Priester of Profeet wegens de kracht des onvergankelijke levens. Déze Gezalfde, deze Messias is inderdaad Koning, Priester en Profeet. Hier in Psalm 133 ligt de nadruk op Zijn Priesterschap en om dat duidelijk te maken wordt Aäron genoemd. In de tweede plaats wordt er gesproken over Zijn Koningschap. Daarom is het een Psalm uitdrukkelijk van David. De Koning en de Priester worden bij elkaar genoemd. Het verkrijgen van het nieuwe leven (= zalving) begint bij het Hoofd en breidt zich uit over de rest van het Lichaam! Alzo komt het Nieuwe Verbond tot stand en zou het van toepassing zijn. Het begint bij het Hoofd, bij Christus Zelf. Dan gaat het via Zijn baard in Zijn kled en uiteindelijk zelfs tot in de zoom van het kled. Dit alles spreekt over de uitwerking van het leven van Christus. In de eerste plaats in Christus Zelf, dan in de opstanding, dan in de Gemeente, vervolgens in Israël en tot slot in de andere volkeren over de gehele wereld. Anders gezegd gaat het over de komst van de Heilige Geest of over de uitstorting van de Geest. Het is een toelichting op Joël 2, waar God zegt dat Hij Zijn Geest zal geven. "Ik zal alle vlees zalven", wordt er gezegd. Dit werk vindt wel plaats in een bepaalde volgorde en het neemt ook nogal wat tijd in beslag, voordat het helemaal afgerond is. Het

samenwonen van broeders is gelijk de kostelijke olie op:

1. het hoofd
2. nederdalende op den baard, den baard van Aäron
3. die nederdaalt tot op den zoom zijner klederen.

Het gaat hier over Aäron de priester. Hier wordt dus gedacht aan het priesterschap en uiteraard is dat dan een voorafschaduwing van het Priesterschap van Christus (de kostelijke olie/zalf). Aäron betekent "verlicht" of iemand die het licht komt brengen. Het heeft met "licht brengen" te maken en daarmee is hij dus een type van de Here Jezus Christus, Die het licht zou brengen. Hij is het Licht der wereld. Het is aardig te zien dat Aäron door de zalving ongeveer verandert in een olielampje of een kaars. Die kostelijke olie is uiteraard eerst op het hoofd. Dat kan niet anders, want het woord "hoofd" betekent "begin" (Hebreeuws: resh of rosh). Het is het eerste woord uit de Bijbel: "Bereshith" en dat staat voor "In den beginne", eveneens wel eens vertaald met "in hoofdzaak". De dingen beginnen altijd bij het hoofd en het begrip "hoofd" heeft altijd de betekenis van begin, van eerste. Het hoofd heeft te maken met het denken. Het is zelfs zo dat alle leven tot stand komt en onderhouden wordt via het hoofd. Het hele leven is communicatie (gemeenschap). Leven is communicatie en dat verloopt altijd via het hoofd, via de oren, de ogen, de neus en de mond. Eten is ook communicatie en dat gebeurt via het hoofd. Daar is de bron van leven. Daar is het begin en vandaar dat het logisch is dat het hoofd eerst gezalfd wordt en dat het daarna nederdaalt op de baard of eigenlijk de kin.

De baard

De baard wordt in deze Psalm speciaal genoemd. Het wonderlijke is dat de baard groeit bij mannen. Die haargroei rondom de mond heeft te maken met het spreken dat uit die mond voortkomt. Haar heeft in het algemeen te maken met kracht en met heerschappij. In Simson vinden we een bekend voorbeeld. Zijn kracht schuilde in zijn lange haar. Toen zijn haar "ver-

dween", verdween zijn kracht. De haargroei rondom de mond (baard en snor) is een beeld van de kracht van het spreken van het Woord. Daarom heeft een profeet altijd een baard. Er wordt zelfs gezworen bij de baard van de profeet. Een profeet hoort gewoon een baard te hebben. Niemand weet eigenlijk waarom, terwijl het antwoord eenvoudig is. De baard is de uitbeelding van de kracht van Gods Woord dat de Profeet uit zijn mond laat komen. Profetschap ligt in dit verband niet zo ver van het priesterschap af. De taak van de priesters is het verklaren en het prediken van het Woord Gods. Dat ligt dus heel dicht naast het profetschap, want dat is het brengen van het Woord van God. Het is ontvangen en vastleggen. De priesterlijke taak volgt daarop door hetzelfde Woord (het Woord der profeten) verder te brengen en te verklaren.

De zalving eerst op het hoofd en de daarop volgende uitbreiding naar de baard betekent dat het Leven van Christus (= zalfolie) zich verbreedt via het Woord. Dat is wat Hebréeën 1 zegt omdat dit alles van toepassing is op de tegenwoordige tijd waarin Christus, onze Hogepriester en onze Melchizédek, inderdaad spreekt. God spreekt tot ons door de Zoon in een bedeling waarin helemaal niets te zien valt. Een tijdsperiode waarin geen uiterlijke dingen zijn, maar waarin het Woord van God vastgelegd, besproken en opgeschreven is. Wij moeten alleen dat Woord dat van God komt geloven. Dat is het enige wat van ons verwacht wordt. Van dat Woord van God wordt gezegd, "dat het kracht Gods is tot zaligheid voor een ieder, die gelooft" (Romeinen 1 : 16). Kracht die wordt uitgebeeld door de baard. Het Woord waar het in dit verband om gaat, is het Woord van Christus, oftewel het Woord van de Gezalfde. De van olie druipende baard is daar een beeld van. Het is het Woord dat in onze bedeling gepredikt wordt. Het eerst noemen van het hoofd en het nederdalen op de baard geeft aan dat de zalfolie eigenlijk op het hoofd blijft. Het blijft het begin van het Nieuwe Verbond, van het Nieuwe Leven dat aangekondigd was. Alleen het Woord en daarmee alleen het horen is van belang en niet de zienlijke dingen.

5. Het Nieuwe Verbond

Van de baard druipt de olie dan langzaam verder af tot op de "zoom zijner klederen". Het kleed is een type van de uiterlijke dingen, omdat het altijd de buitenkant vertegenwoordigt. Zelfs als iemand helemaal geen kleed aan heeft, is zijn lichaam - zijn buitenkant - dat kleed. Dat Nieuwe Verbond waarover steeds gesproken wordt, is ook aan te duiden als een Koninkrijk. Het is precies hetzelfde, want het beloofde Koninkrijk van de Messias (Gezalfde) is een eeuwig Koninkrijk dat wel degelijk gebaseerd is op het Nieuwe Verbond dat aanvankelijk met David gesloten werd en dat later via de profeten bevestigd werd en bevestigd wordt op Christus. Het is wel een andere term, maar er is geen verschil tussen. Er worden ook andere dingen van gezegd in de Schrift, maar bij vergelijking met elkaar blijkt het over hetzelfde verbond te gaan. Het Nieuwe Verbond is uitdrukkelijk een onvergankelijk eeuwig verbond dat in werking treedt als de Messias komt. De Messias is de Zoon van David en het Davidisch verbond is eveneens een eeuwig verbond voor het Zaad (= de Zoon) van David, Die een onwankelbaar Koninkrijk zou hebben en voor eeuwig op de troon zou zitten. Het Davidisch Verbond is niet anders dan het Nieuwe Verbond.

Als wij spreken over het Nieuwe Verbond dan denken wij aan zaligheid, aan behouden worden, aan naar de hemel gaan. Als wij spreken over het Davidisch Verbond dan denken wij aan het Koningschap van Christus en de openbaring ervan hier op aarde. Beide dingen staan niet los van elkaar. Ze zijn één geheel, tot stand gebracht door de Here Jezus Christus. Hij brengt de zaligheid, doordat hij het Koninkrijk brengt. Zalig worden is hetzelfde als het Koninkrijk binnengaan. Door onenigheid over wat het Koninkrijk is, wordt deze term niet gebruikt, maar zaligheid is toch echt het Koninkrijk binnengaan. Ongeacht of dat nu een geopenbaard Koninkrijk in de toekomst is of een verborgen Koninkrijk in het heden. Er bestaat dus geen verschil tussen dat Koninkrijk van de Zoon van David en het Priesterschap van de Messias. Het hoort bij elkaar. Als de Hebreeënbrief het Nieuwe Verbond uitlegt, dan ligt de nadruk wel op het Priesterschap naar de ordening van Melchizédek, maar het is tegelijkertijd het

Koningschap naar de ordening van Melchizédek. De essentie van Zijn Priesterschap is juist dat het gepaard gaat met het Koningschap. Hij is Koning en Priester. Het Koningschap van Christus is gebaseerd op dezelfde grondslag als Zijn Priesterschap. Als het priesterschap van Melchizédek gebaseerd is op het Nieuwe Verbond (zie Hebreeën) dan is het Koningschap van Melchizédek ook gebaseerd op het Nieuwe Verbond.

De baard waarin die zalfolie komt is een beeld van het nog verborgen Koninkrijk dat nog geen uiterlijke gestalte heeft en alleen bestaat in Geestelijke dingen. Het is alleen het Woord en het begin van dat Koninkrijk omdat de baard (de kin) nog tot het hoofd behoort. Deze volgorde geeft aan dat de baard een beeld is van de Gemeente van vandaag. Ja, vele haren, één baard, oftewel vele leden, één Lichaam. Wij zijn door één Geest tot één Lichaam gedoopt (1 Korinthe 12 : 13). Vele leden zijn door één Geest tot één Lichaam gedoopt en vele haren zijn in één Olie tot één Baard gedoopt. Dat de hele baard aan elkaar plakt, is een beeld van die eenheid. Vervolgens staat het kleed (de uiterlijke dingen) voor het Koninkrijk zoals dat gestalte zou krijgen. Het is opmerkelijk dat er niet staat "eerst op zijn kleed". Er staat "die nederdaalt tot op de zoom zijner kleed". Door deze zin wordt meteen de nadruk gelegd op de openbaring van dat Koninkrijk, want de zoom is de onderkant van het kleed. Het is dat deel van het kleed dat zelfs op de grond reikt. Vandaar dat de zoom van het kleed altijd verband houdt met het geopenbaarde Koninkrijk. Die zoom van het kleed is in de Schrift nog een paar keer terug te vinden. Bijvoorbeeld in verband met Saul, de zoom wordt immers van zijn kleed afgesneden. Samuël haalt het aan en zegt: "Zo zal het Koninkrijk van u worden afgenomen!" (1 Samuël 15 : 27, 28). Sauls hier op aarde gevestigde Koningschap werd hem afgenomen. Het betekent dat de zoom - de onderkant van zijn kleed - een beeld is van het hier op aarde gevestigde Koninkrijk. Dus als dat Koninkrijk gestalte krijgt, is de "zoom van het kleed" het laatste dat hier op aarde gestalte krijgt. Later haalt David hetzelfde kunstje uit. Hij snijdt ook een stuk van het kleed van Saul af (1 Samuël 24 : 5). Dat wordt korter en korter. Maar David doet het opnieuw ter herinnering aan wat Samuël gedaan had.

Klederen afsnijden

In de Bijbel komt het nogal eens voor dat van sommigen de klederen afgesneden werden en niet alleen de onderste zoom, maar een flink stuk meer. Tot "aan hun billen" zo blijkt uit de Bijbel. De onderste helft - de rok - gaat er af. Dat betekent uiteraard hetzelfde.

2 Samuël 10 : 4

- 4 Toen nam Hanun Davids knechten, en schoor hun baard half af, en sneed hun klederen half af, tot aan hun billen; en hij liet hen gaan..

Aan de andere kant vinden we ook een positieve betekenis van het afsnijden. Toen de Heer onderweg was naar het dochtertje van Jairus om haar te genezen (beeld van de wedergeboorte van Israël in de toekomst), werd Hij toch onderbroken omdat Hij aangeraakt werd door een bloedvloeiende vrouw. Ze raakte Hem aan, aan de slip van Zijn kleed (Markus 5 : 22-43). Wat zij aanraakte, waarmee zij dus in contact kwam, was het van Hem weggenomen Koninkrijk dat op aarde zou moeten komen. Zij verbond zich daarmee en raakte het aan en werd genezen. Dat is precies de situatie van de tegenwoordige vijfde bedeling, waarin diegenen die in aanraking komen met het verworpen Koninkrijk door die aanraking worden genezen. Daarom kan er gezegd worden dat "kleed" staat voor uiterlijke dingen, voor uiterlijke heerlijkheid (geopenbaard Koninkrijk). Het wordt bevestigd doordat er bij staat "het daalt neder tot op de zoom zijner klederen". De bedoeling van die olie is, dat al die dingen van Aäron met elkaar verbonden en tot één geheel worden door deze olie. Dat is de gedachte.

In Psalm 133 : 1 gaat het om het "samenwonen van broeders" = "gelijk de kostelijke olie, op het hoofd, nederdalende op de baard en nederdalende op de zoom van zijn klederen". Je hebt het hoofd, dan de baard, dan het kleed en dan de zoom van de klederen.

Het Hoofd	= Christus
De Baard	= de Gemeente
Het kleed	= Israël
De zoom van het kleed	= de volkeren

De berg Hermon

De eenheid van het verhaal maakt deze Psalm zo mooi. Daar gaat het over en niet over details of verschillen. De hele verschijning van de Gezalfde (= Christus) wordt één geheel door de aanwezigheid van zalfolie. Dat geldt voor de Gemeente die immers het leven van Christus ontvangt. Daarna geldt het voor Israël, want dat zal - in de toekomst als het behouden wordt - net zo goed het Leven van Christus ontvangen. De volkeren staan aan het eind van deze opsomming. Ze worden op dezelfde wijze behouden als wij, door aanvaarding van de Here Jezus, de Gezalfde en dat betekent dat zij ook gezalfd zullen worden. Dat is dus de gedachte; de uitbreiding van boven naar beneden van dat Koninkrijk, van het Leven van de Gezalfde. Dat is de eerste vergelijking. De tweede wordt gemaakt in vers 3. Wat in vers 1 staat is gelijk aan de dauw van Hermon. Dus vers 2 en 3 staan als het ware naast elkaar. Ze zijn beide het verlengde van vers 1. Het "samenwonen van broeders" is daarom gelijk aan de "dauw van Hermon".

Hermon = afgezonderd (positieve betekenis) in de zin van gewijd, geheiligd.

Sommigen vertalen het met geheiligd, maar strikt genomen is geheiligd een ander woord. Hermon lag aan de Noordelijke grens van het beloofde land in de zogenaamde uitlopers van de Anti-Libanon. Hermon was de uiterste berg en bovendien de hoogste en is bekend, omdat daar de eeuwige sneeuw ligt. Tijdens een echt warm jaar niet meer, maar het is de plaats waar een Israëliet naar de sneeuw kon gaan kijken. Er staat: "Het is gelijk de dauw van Hermon". Dauw is in de Schrift echter een ander woord. Dauw is "een damp" = "ed", maar dat is dit niet. Het is "tal". Dat komt van het woord "talal". Het betekent "overstrooien", "iets

bestrooien". Het duidt op iets ergens mee bedekken. Het gaat om bedekking. De vertalers hebben er dauw van gemaakt, die over de Hermon nederdaalt. Het zou kunnen, maar er staat een ander woord. De gedachte in het vers is namelijk dat "tal" zich uitbreidt, terwijl van de dauw alleen maar gezegd kan worden dat het wegtrekt. Als dauw 's nachts komt, zie je het niet en als je het ziet als de zon opkomt, verdwijnt het juist. Dauw is dus precies het omgekeerde van waar het in dit vers om draait. Dauw verdwijnt terwijl "tal" blijft en zich juist uitbreidt. Hier gaat het juist om iets wat komt en daarom houd ik het op "wolken" of "sneeuw" op de hoge berg. Sneeuw lijkt het meest waarschijnlijk, omdat dat het specifieke kenmerk is van de Hermon. Anders had het ook een andere berg kunnen zijn, bijvoorbeeld Sion. Het moest over Sion gaan, maar er staat eerst Hermon.

Er staat iets heel raars: "Het is gelijk de dauw van Hermon, die nederdaalt op de bergen van Sion". De vertalers hebben het zo vreemd gevonden, dat ze die zin maar uit elkaar gerukt hebben en het woordje "en" ertussen hebben gezet. "Het is gelijk de dauw van Hermon en die nederdaalt op de bergen van Sion." Daarmee wordt de vertaling zoiets van: "Op de bergen van Sion komt ook dauw, net zoals op de bergen van Hermon (Hermon is een gebergte en kent drie belangrijke toppen). Het woordje "en" moet derhalve worden weggelaten. De vertaling is gewoon:

Het is gelijk de dauw van Hermon, die nederdaalt op de bergen van Sion.

Waarom wordt Hermon aangehaald, terwijl het eigenlijk gaat om Sion (= Jeruzalem)? Het specifieke kenmerk van Hermon is de sneeuw die zich uitbreidt en waarmee uiteindelijk de gehele berg van bovenaf bedekt wordt. Dit beeld van Hermon wordt toegepast op de berg Sion.

Sneeuw is water uit de hemel	=	Christus Zelf
Sneeuw is Geest	=	Woord = Water = Christus.

Bedekken

De sneeuw is dus een type van Christus of van de Geest. Hij is de Gezalfde en Hij is gezalfd met de Geest. Daarmee heeft geest gewoon dezelfde betekenis als olie. In dit verband is te zeggen dat de Geest Zich uitbreidt over heel Aäron (de gezalfde priester). Of: het water (= Woord) breidt zich uit. Dat is precies wat gezegd wordt over het Nieuwe Verbond. Het begint bij het Woord en dan zal het Woord gepredikt worden, totdat "de gehele aarde vol zal zijn van de kennis des HEEREN, gelijk de wateren de bodem van de zee bedekken" (Jesaja 11 : 9). In dit verhaal bedekt het "Water" (de "Sneeuw") de heilige, afgezonderde, gewijde plaats Sion. Er zijn plaatsen in de Schrift waar Sion staat, terwijl Hermon bedoeld is. Ze worden dus door elkaar gehaald. Hermon is de gewijde plaats met sneeuw, maar het beeld van de besneeuwde berg wordt toegepast op Sion. Sion zou de gewijde plaats moeten zijn en van daaruit zou die Sneeuw - het Woord van God, het Water - Zich moeten verspreiden over de wereld. Van Sion zal de wet uitgaan (Jesaja 2 : 3). De wet is het Woord en het Woord wordt uitgebeeld door Water, danwel door Sneeuw die van bovenaf zich uitbreidt naar beneden. Precies zoals bij de olie op de profeet.

De sneeuw bedekt alle dingen. Het loopt er niet af. Het blijft liggen, zodat "sneeuw" staat voor "bedekking" en dus voor "verzoening". Het Hebreeuwse begrip "verzoening" is "kafar" (= bedekking). Men vertaalt het met verzoenen, maar het betekent bedekken. Dat de hele aarde of de hele berg onder de sneeuw komt te liggen, is een beeld van verzoening. Een mens wordt met God verzoend door de opstanding uit de dood. In "het graf" hoort men de stem van de Zoon van God. Men wordt door het Woord tot leven gewekt. Men wordt dus verzoend door Leven en dat Leven is in het Woord of in het Water of in de Sneeuw of in de Zalfolie. Daarmee worden de dingen bedekt. **zie zijlijn 4** Sneeuw komt over de dingen. Het bedekt het oude, het dode, de gevallen bladeren. Als de sneeuw dan weer verdwijnt, komt er nieuw leven onder vandaan. De komst van sneeuw is een beeld van wedergeboorte, dood en opstanding. Zoals de olie zich uitbreidt over Aäron, zo breidt de sneeuw zich uit over de Hermon.

Als in de loop van het jaar aarde, land of berg worden bedekt met sneeuw, is dat een uitbeelding van verzoening. De zonden worden bedekt en alles wordt wit. De kleuren gaan niet weg, alle kleuren komen juist! Als alles wit wordt, betekent dat, dat alle kleuren aanwezig zijn. Alle zeven kleuren in gelijke delen levert wit op. Dit betekent dat alles wordt verzoend. Er is geen strijd, er is geen tegenstelling. Er is rust, alles is egaal wit. Dat is wat de uitwerking van het Leven van Christus doet. Dat is verzoening. Het zal blijken dat die sneeuw over de hele wereld, over de hele schepping, over de hele aarde komt. Als de sneeuw dan weer verdwijnt, komen er alle kleuren van de regenboog onder vandaan. Dan barst het leven weer open. Het begint met een wit sneeuwkllokje, dan goudgeel, dan komen alle kleuren. Het begint altijd met wit, bijvoorbeeld van de "amandelboom".

Sion

De Hermon wordt vervangen door Sion, want het gaat om Sion, de plaats waar de troon van David staat. Sion staat immers voor Jeruzalem, het is een berg in Jeruzalem, waarop het paleis van David stond. Zoals de berg Moria in Jeruzalem waarop het Huis des HEEREN stond. Sion staat voor "Het Koninkrijk" als zodanig en vanuit Sion zal de wet uitgaan. Vanuit Sion zullen de dingen bedekt worden, zoals de Hermon bedekt wordt met sneeuw. Wanneer het woord dat vertaald wordt met "dauw" zou worden vertaald met "neerslag" (= bedekking), kan dat alleen maar sneeuw zijn. Vertaling met "een wolk die over de berg komt" kan ook. Het is precies hetzelfde. Een wolk is ook water en een beeld van de Geest.

6. Conclusie

Psalm 133:3

3 want de HEERE gebiedt aldaar den zegen *en* het leven tot in der eeuwigheid.

De hoofdlijn van deze Psalm springt van vers 1 naar het einde van vers 3:

Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het, dat broeders ook samenwonen, want de HEERE gebiedt aldaar de zegen, en (*namelijk, red.*) het Leven tot in der eeuwigheid.

Daarmee is het hele verhaal verklaard. De olie is namelijk een beeld van het Leven tot in der eeuwigheid! De sneeuw, neerslag of dauw van de Hermon is eveneens een beeld van het Leven tot in der eeuwigheid! Deze Psalm verklaart zichzelf. Dat Leven tot in der eeuwigheid breidt zich uit. Beginnende bij het Hoofd, dan de Baard, dan het kleed en dan de zoom van het

kleed tot op de grond. Totdat alles bedekt is en alles doortrokken is, zodat in de hele Nieuwe Schepping onder het Nieuwe Verbond, God zal zijn alles en in allen (1 Korinthe 15 : 28). De Psalm eindigt met: "het Leven tot in der eeuwigheid." Het kan ook anders vertaald worden: "Aldaar gebiedt de HEERE de zegen, namelijk het Leven, dat verborgen is."

Er staat "olam" en dat betekent net zoveel als "in der eeuwigheid". "Olam" betekent letterlijk: iets wat onbekend is, onbepaald is of verborgen is. Vandaar dat men het vertaalt met "in der eeuwigheid" want dan vat men het op als een onbepaalde tijd. Dat is een misverstand. Sommigen vertalen "olam" - het Griekse "aioon" - met onbepaalde tijd. Dat is fout, want het is precies het tegenovergestelde. Het is een bepaalde tijd. Hier is het een onbepaald of verborgen Leven. Een ander Leven, namelijk eeuwig Leven dat onbekend, verborgen is. Het is geen aanduiding van leven waarvan het onbekend is hoe lang het duurt. Het is uiteraard altijd durend én het is anders. Het woord zegt niet alleen wat over de duur van dat leven, maar het zegt wat over de kwaliteit van dat Leven, namelijk de zegen die de HEERE geeft.

Tot slot komen we terug op de zonnwijzer. Die graden die teruggingen, wezen op dat andere Leven dat niet tot deze wereld hoort. Veertig minuten die ergens anders vandaan kwamen. Ze hoorden er niet bij, maar ze waren er wel. Hetzelfde geldt voor de vijftien jaren, die Hizkia niet zou hebben, maar toch kreeg. Het is niet het leven van deze wereld maar onbekend leven. Het is namelijk het leven dat er is ín Christus.

Amen